

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 47/2018-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojmíra Mamojku v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Borgulová & Péteriová s. r. o., Farská 4, Nitra, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Jana Borgulová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 7/2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 7/2006 porušené boli.

2. Okresnému súdu Rožňava p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 6/2006 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré j e Okresný súd Rožňava p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Rožňava j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jej právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie Borgulová & Péteriová s. r. o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 47/2018 z 30. januára 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“ v citáciách aj „sťažovateľ“ alebo „žalobca“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 6/2006 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh a zo zapožičaného spisu vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania o zaplatenie istiny s príslušenstvom za vykonané stavebné práce od 5. marca 2015, keď okresný súd pripustil zmenu, keď namiesto pôvodného žalobcu vstúpila na jeho miesto sťažovateľka, ktorá dovtedy v konaní vystupovala ako právna zástupkyňa na strane žalobcu.

3. Uvádzajúc chronologický prehľad úkonov predmetného konania, sťažovateľka poukazuje na to, že postupom okresného súdu dochádza k zbytočným priet'ahom v konaní, čo považuje za porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie okrem iného poukazuje na skutočnosť, že od podania žaloby okresnému súdu do dňa uplatnenia sťažnosti adresovanej ústavnému súdu uplynulo už viac ako 12 rokov a vec dosiaľ nebola právoplatne skončená.

5. Sťažovateľka na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 6/2006 a aby jej priznal náhradu trov konania a taktiež primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €.

6. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu k sťažnosti vyjadril prípisom z 26. februára 2018, ktorého súčasťou bolo aj vyjadrenie zákonnej sudkyne a prehľad procesných úkonov od momentu (12. august 2011), keď jej vec bola pridelená. Predseda okresného súdu vo vyjadrení okrem iného uviedol, že navrhuje „*prihliadnuť pri rozhodovaní na správanie sa strán sporu, zložitost' veci a skutočnosť, že súd vo veci vykonal množstvo úkonov smerujúcich k právoplatnému skončeniu veci*“.

7. Ďalej predseda okresného súdu poukázal na vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá okrem iného uviedla:

„Dávam do pozornosti Ústavnému súdu, že mnohokrát účastníci konania spôsobujú oneskorené rozhodnutia a využívajú všetky procesné oprávnenia na to, aby bolo rozhodnuté - čo najneskôr. Je potrebné sa zamyslieť sa nad tým, či je morálne zo strany účastníkov kritizovať len súdy a pritom prehliadať skutočnosť, prečo si vzájomne dobrovoľne neplnia svoje záväzky, čo je v podstate základným dôvodom vzniku súdneho sporu. Mám za to, že aj v tomto konaní žalobkyňa cielene a účelovo koná, aby získala určité finančné zadosťučinenie, pritom práve žalobkyňa včas nereagovala na výzvy zo strany súdu

a nerešpektovala súdom stanovené lehoty na vyjadrenia, opakovane ospravedlňovala svoju neúčast' na pojednávaniach, nepredkladala súdom požadované potrebné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, čím spôsobovala prieťahy v konaní a už keď sa dostala do dôkaznej núdze, podáva ústavnú sťažnosť pre porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, aby aspoň takouto formou získala finančné prostriedky. V predmetnom konaní nemožno prehliadnuť ani tú skutočnosť, že pôvodný žalobca nadviazal blízky priateľský vzťah so žalovanou, s ktorou v budúcnosti plánovali spoločné využitie stavby a zrejme aj preto nedošlo k uzavretiu žiadnej písomnej zmluvy o dielo. V neposlednom rade, v priebehu konania došlo až 3 krát k postúpeniu pohľadávky, čo tiež sťažilo dokazovanie vo veci. Navyiac, žalobkyňa (predtým žalobca) sa nezúčastnili ani ohliadky za prítomnosti znalca na stavbe napriek tomu, že boli znalcom opakovane predvolávaní. Náročné dokazovanie v predmetnej veci spočíva aj v tom, že zmluvný vzťah bol dohodnutý len ústne, nie je žiadna písomná zmluva o dielo a dokonca ani znalec po ohliadke stavby nevedel jednoznačne potvrdiť správnosť fakturovanej sumy za tú-ktorú prácu, keďže to nebolo možné bez dodacích listov, prípadne bolo možné posúdiť správnosť vyfakturovanej sumy prípadnou demontážou časti stavby a hlavne vzhľadom na postoj účastníkov konania a časový odstup od vykonania diela je vec skutkovo veľmi obtiažna a náročná na dokazovanie.

Súd aj s poukazom na celkový nápad na civilnom oddelení a množstvo pridelených vecí nemá možnosť konať rýchlejšie, keďže okrem predmetnej veci je potrebné zohľadniť aj to, že súd skončil stovky a stovky ďalších vecí právoplatne a zostávajú ešte stále nerozhodnuté aj reštančné veci, ktoré boli pridelené z iných senátov. Dávam do pozornosti Ústavnému súdu, že v jednom civilnom senáte po spočítaní všetkých vecí v rôznych pridelených agendách, je aj cez 1 000 nevybavených vecí. Sudca bežne na civilnom úseku pracuje na úkor svojho voľného času, dokonca aj cez víkendy a napriek tomu nie je možné vybaviť všetky veci včas.“

8. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala rozsiahle stanovisko v podaní doručenom ústavnému súdu 27. marca 2018, v ktorom okrem iného uviedla:

«Napriek skutočnosti, že v konaní na predchádzajúcich pojednávaniach bolo zo strany žalobcu viackrát deklarované, že neexistuje písomný doklad o odovzdaní

a prevzatí prác ani rozpis odovzdaných prác, (keďže žalovaná odmietala stavebné práce a dodávky realizované žalobcom prevziať), súd opätovne – bez ohľadu na uvedené tvrdenie žalobcu – tieto doklady od žalobcu požadoval (Dôkaz: vid' zápisnica z pojednávania z 24.11.2011 – uznesenie súdu). Pri podrobnom preštudovaní spisu súd mohol zistiť, že do spisu boli v prílohe žaloby doložené faktúry, súčasťou ktorých bol súpis vykonaných prác zo strany žalobcu pre žalovanú. Tento súpis vykonaných prác však nebol zo strany žalovanej podpísaný, keďže žalovaná a priori odmietala dodávky a práce zápisnične prevziať a žalobcom predkladané doklady (zmluva, dodatok k zmluve, faktúry, súpisy zrealizovaných prác) prevziať, resp. podpísať. Takisto bolo viackrát na pojednávaniach žalobcom zdôraznené, že vo faktúrach a v súpisoch vykonaných prác neboli zahrnuté žiadne dodávky a práce, ktoré dodávala/vykonávala žalovaná svojpomocne – rozsah takýchto dodávok a prác bol minimálny v porovnaní s dodávkami a prácami dodávanými žalobcom. Toto žalobca - na základe uznesenia súdu zo dňa 24.11.2011 – oznámil súdu opätovne podaním zo dňa 12.12.2011.

Novopridelená zákonná sudkyňa na pojednávaniach 24.11.2011 a 15.12.2011 uviedla, že bude potrebné opätovne spor prejednať a vykonať dokazovanie, súčasne viedla účastníkov konania k uzatvoreniu súdneho zmiernu, príp. mimosúdnej dohody. Žalovaná na pojednávani 24.11.2011 najprv sama uznala, že z jej pohľadu citujem zo zápisnice z 24.11.2011: "... boli vykonané práce za hodnotu asi za polovicu, prípadne menej ako polovicu... ale uznávam približne polovicu žalovanej sumy" a „Neviem presne špecifikovať sumu, ktorú uznávam. Aj keď som sa vyjadrila, že v polovici uznávam žalovanú istinu, z toho som už zaplatila 150.000,- Sk.“ ale na pojednávani o 3 týždne neskôr už uvádza, že , citujem zo zápisnice z 15.12. 2011: „som ochotná uzavrieť súdny zmier... som ochotná uhradiť sumu 10.000, Eur...“

Po prejednaní tohto návrhu žalovanej na súdny zmier priamo so žalobcom () bolo podané vyjadrenie žalobcu zo dňa 25.1.2012, v ktorom bol deklarováný nezáujem žalobcu o uzatvorenie súdneho zmiernu v znení navrhnutom žalovanou na pojednávani 15.12.2011. Súčasne žalobca predložil návrhy na opätovné dokazovanie z dôvodu zmeny zákonnej sudkyne, ale len pre prípad, „pokiaľ to bude potrebné“. Súčasne žalobca navrhol pojednávanie vytyčené na deň 31.1.2012 z dôvodu hospodárnosti (predvolanie svedkov, vykonanie obhliadky a pod) odročiť.

Súd návrhu žalobcu na odročenie pojednávania nevyhovel – a na tomto pojednávani - po 7 rokoch od podania žaloby !!! a rozhodol medzitýmnym rozsudkom, o zamietnutí žaloby voči žalovanej 1. [REDAKOVANÉ] pre nedostatok jej pasívnej legitímácie a žalobu voči žalovaným 2. a 3. vylúčil na samostatné konanie. Nedostatok pasívnej legitímácie žalovaných 1. až 3. bola pritom prvýkrát namietnutý už v odpore žalovaných podanom 5.1.2006.

Po rozhodnutí Krajského súdu Košice vo veci odvolania proti medzitýmnmu rozsudku v marci 2014 boli pojednávania vytýčené na 21.10.2014 a na 20.11.2014 zrušené pre neprítomnosť, resp. práceneschopnosť sudkyne.

Opätovné návrhy účastníkov na prípadný súdny zmier z marca resp. apríla 2015 – v zmysle uznesenia súdu z pojednávania konaného dňa 5.3.2015 a po postúpení žalovaných pohľadávok (zo žalobcu [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ]) - neboli úspešné.»

Ďalej sťažovateľka uviedla:

«V priebehu súdneho konania došlo iba 2x k postúpeniu pohľadávok, ktoré sú predmetom sporu (nie 3x ako tvrdí súd). Postúpenie pohľadávok nemalo absolútne žiaden vplyv na sťaženie dokazovania , keďže pri dokazovaní vystupovali iba svedkovia, ktorí predmetnú prístavbu realizovali.

Nebolo objektívne nutné, aby sa žalobca zúčastnil obhliadky stavby za prítomnosti znalca. Žalobca predložil znalcovi na jeho požiadanie všetky dostupné doklady a potrebné vysvetlenia tak, aby mohol znalecký posudok vypracovať - tieto doklady sú aj súčasťou znaleckého posudku, alebo sa nachádzajú priamo v súdnom spise. Znalec formálne musí vyzvať účastníkov konania k obhliadke, aby sa zachovali ich procesné práva. Napriek neúčasti žalobcu na obhliadke pre účely znaleckého dokazovania považuje žalobca závery znaleckého posudku za objektívne.

V danom prípade znalec – aj bez podpísanej zmluvy zo strany žalovanej , aj bez „dodacích listov“ bol technicky a odborne schopný posúdiť opodstatnenosť fakturácie stavebných dodávok a prác pri prístavbe predmetného rodinného domu - porovnaním faktúrovaných položiek so skutočne vykonanými (existujúcimi) dodávkami a prácami, zistenými obhliadkou a meraním na mieste samom. Ani samotná žalovaná však netrvala

na tom, aby skryté zabudované materiály a ich rozsah boli zisťované deštrukčnými metódami, čo by v prípade deštrukcie malo za následok vznik nemalej škody.

S ohľadom na predmet sporu – nepovažuje žalobca vec za skutkovo veľmi obtiažnu, keďže všetky skutočnosti pre posúdenie a rozhodnutie sporu boli súdu známe už pred zmenou zákonnej sudkyne. pokiaľ bolo potrebné zaoberať sa odbornou – technickou stránkou veci, k tomu slúži znalecký posudok podaný v spore, ktorým sa však súd až doteraz vôbec nezaoberal, nevyhodnotil jeho závery a a v neposlednom rade pripustil, aby žalovaná, resp. jej právna zástupkyňa – bez akýchkoľvek technických a odborných znalostí – tento posudok spochybňovala.»

Napokon sťažovateľka uviedla:

„Vzhľadom na uvedené skutočnosti a všetky ostatné okolnosti prejednávanej veci považuje žalobkyňa vyjadrenie OS Rožňava a zákonnej sudkyne JUDr. Dušákovej za neobjektívne, v mnohých smeroch nepresné, ba až zaujaté.“

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

10. Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že jeho priebeh napadnutého konania bol takýto:

- 1. august 2005 – okresnému súdu bol doručený návrh právneho predchodcu sťažovateľky na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie finančnej čiastky s príslušenstvom za vykonané stavebné práce;

- 19. december 2005 – po zaplatení súdneho poplatku okresný súd vydal platobný rozkaz, proti ktorému podali odporcovia odpor, ktorý bol okresnému súdu doručený 5. januára 2006;

- 10. marec 2006 – okresnému súdu bol predložený návrh na pripustenie zámeny účastníka na strane žalobcu podľa § 62 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Podkladom pre realizáciu navrhovanej zmeny bola zmluva o postúpení pohľadávok z 10. februára 2006 uzavretá medzi právnym predchodcom sťažovateľky (postupcom) a [REDAKOVANÉ] (postupník);

- 12. apríl 2006 – okresný súd uznesením nepriznal odporkyni v 1. rade oslobodenie od súdneho poplatku za podaný odpor;

- 26. apríl 2006 – po podaní odvolania proti uzneseniu okresného súdu z 12. apríla 2006 bola vec na rozhodnutie predložená Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý svojím uznesením sp. zn. 2 Co 187/2006 zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu tak, že odporkyni v 1. rade oslobodenie od súdnych poplatkov priznal;

- 6. jún 2007 – okresný súd uznesením pripustil na strane žalobcu zámenu účastníka, keď namiesto pôvodného žalobcu vstupuje do konania [REDAKOVANÉ];

- 12. júl 2007 – uskutočnilo sa pojednávanie, ktoré bolo po realizácii výsluchov odročené na 6. september 2007 a ktoré sa uskutočnilo a bolo odročené na 2. október 2007;

- 18. október 2007 – uskutočnilo sa pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito, pričom následné pojednávanie sa uskutočnilo 12. februára 2008, ktoré bolo odročené na účel vykonania obhliadky nehnuteľnosti na mieste samom, ktorá sa uskutočnila 14. apríla 2008;

- 4. júl 2008 – okresný súd uznesením nariadil znalecké dokazovanie súdnym znalcom, ktorému uložil vypracovať znalecký posudok v lehote do 30. augusta 2008, pričom ustanovený súdny znalec požiadal o predĺženie lehoty na podanie znaleckého posudku do 27. februára 2009;

- 2. marec 2009 – okresnému súdu bol doručený znalecký posudok č. 5/2009 z 27. februára 2009;

- 25. januára 2010 – pojednávanie okresného súdu bolo zastupujúcou sudkyňou odročené na neurčito;

- 22. apríl 2010 – pojednávanie okresného súdu sa uskutočnilo a bolo odročené na 22. jún 2011 (odročené na účel ďalšieho dokazovania);
- 12. august 2011 – vec bola na prejednanie pridelená novej zákonnej sudkyňi.

11. Nová zákonná sudkyňa vo vyjadrení k sťažnosti opísala priebeh napadnutého konania, odkedy jej bola vec pridelená takto:

«V predmetnej veci, po pridelení spisu a jeho naštudovaní, bol zrealizovaný prvý úkon už dňa 6. 10. 2011, t. j. po 2 mesiacoch od pridelenia spisu tým, že bolo urgované vyjadrenie žalobcu zo dňa 27. 7. 2011 a tiež bolo urgované predloženie písomných listinných dôkazov o tvrdeniach, prednesených na pojednávaní, keďže žalobca od 27. 7. 2011 sa v súdom stanovenej lehote nevyjadril, a až na urgenciu podal svoje písomné vyjadrenie dňa 25. 10. 2011 (t. j. po 3 mesiacoch od prevzatia výzvy). Po obdržaní písomného stanoviska súd vytýčil pojednávanie na deň 24. 11.2011.

Uznesením na pojednávaní bolo uložené žalobcovi, aby predložil doklady o vykonaných prácach, ktoré fakturoval - doklad o odovzdaní a prevzatí prác, ako aj rozpis odovzdaných prác. Pojednávanie bolo odročené na deň 15. 12. 2011, keď súd pokračoval v konaní a opätovne odročil pojednávanie na deň 31. 1. 2012, keďže žalobca mal zaujať procesné stanovisko vo veci, s poukazom na prípadnú dohodu so žalovanou, resp. uzavretie súdneho zmieru. Žalobca dňa 25. 1. 2012 oznámil súdu, že nemá záujem o uzavretie zmieru a z dôvodu zmeny zákonnej sudkyne navrhol vo veci dokazovanie výsluchom svedkov, vykonaním ohliadky objektu, aj za prítomnosti znalca. Žalobca sa pojednávania nezúčastnil, svoju neúčasť ospravedlnil. Súd rozsudkom žalobu voči žalovanej v 1. rade zamietol a voči žalovaným v 2., 3. rade, vylúčil konanie na samostatné konanie.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a voči výroku o trovách konania podala odvolanie aj žalovaná. Po vyjadrení sa účastníkov konania k odvolaniam, bol spis predložený na Krajský súd v Košiciach, dňa 17. 5. 2012.

Krajský súd v Košiciach, uznesením zo dňa 19. 3. 2014, ktoré uznesenie došlo tunajšiemu súdu dňa 9. 6. 2014 zrušil rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Tunajší súd dňa 7. 7. 2014 doručil uznesenie KS Košice účastníkom konania a dňa 16. 9. 2014 bolo vytýčené ďalšie pojednávanie na deň 21. 10. 2014.

Žalovaní v 1/ - 3/ ospravedlnili neúčast' na pojednávani z dôvodu rapidneho zhoršenia zdravotného stavu žalovanej 1/. Súd následne odročil pojednávanie na deň 20. 11. 2014. Z dôvodu dlhšej PNS sudkyne (prvá PNS sudkyne po 25 rokoch práce na súde), bolo pojednávanie odročené na neurčito.

Po ukončení PNS dňa 28. 1. 2015 bolo pojednávanie vytýčené na 5. 3. 2015. Medzitým, ale došlo k postúpeniu pohľadávok dlžníkom a žalobca (v poradí už druhý žalobca - pôvodným žalobcom bola spoločnosť [REDACTED] Nitra) postúpil pohľadávku žalobkyňi [REDACTED], ktorá bola zároveň aj právnu zástupkyňou žalobcu, ako aj postupníkom.

Na pojednávani dňa 5. 3. 2015 bolo právnej zástupkyňi žalovaných doručené oznámenie o postúpení pohľadávok. Žalobkyňa opätovne navrhla, aby súd poskytol minimálne 2-týždňovú lehotu, za účelom uzavretia prípadného súdneho zmieru s tým, že návrh na súdny zmier doručí protistrane. Žalovaná tiež prejavila snahu o uzavretie súdneho zmieru. Z uvedeného dôvodu, súd pojednávanie odročil na neurčito s tým, že účastníci predložia svoje návrhy na uzavretie súdneho zmieru, ktoré návrhy budú vzájomne doručené účastníkom. Súd v priebehu mesiacov apríl a máj 2015 doručil návrhy na uzavretie súdneho zmieru účastníkom, aj vzájomné vyjadrenia k návrhom. Súd opätovne dňa 25. 9. 2015 vytýčil pojednávanie na deň 3. 11. 2015.

Žalobkyňa ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávani s poukazom na nedodržanie 5-dňovej lehoty a zároveň požiadala o odročenie pojednávania na iný vhodný termín a to aj z vážnych rodinných dôvodov (čl. 527 spisu). Pojednávanie súd odročil na deň 13. 11. 2015, keď žalobkyňa opätovne ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávani, znovu poukázala na nedodržanie 5-dňovej lehoty (čl. 534). V súvislosti s nedodržaním 5-dňovej lehoty, súd poukazuje na to, že žalovaná prevzala predvolanie dňa 6. 11. 2015, kým žalobkyňa predvolanie včas neprevzala, hoci zásielka zo súdu bola odoslaná 4. 11. 2015. Ďalší termín pojednávania bol určený na deň 21. 1. 2016, ktorý ale nebol vydaný a bol určený nový termín na deň 11. 2. 2016. V tejto súvislosti poukazujem aj na veľkú zaťaženosť kancelárií, kedy mnohokrát z objektívnych dôvodov nebolo možné včas vybaviť spis.

Dňa 11. 2. 2016 sa pojednávanie nekonalo, ospravedlnila sa žalobkyňa, rovnako aj žalovaná. Žalovaná bola hospitalizovaná v nemocnici s dlhodobou liečbou s tým,

že právna zástupkyňa žalovanej oznámila súdu, že súd bude informovať, kedy bude žalovaná spôsobilá zúčastniť sa pojednávania.

Následne bolo pojednávanie odročené na deň 3. 5. 2016 a bolo odročené za účelom vyhlásenia rozhodnutia na deň 23. 5. 2016. Žalobkyňa ospravedlnila neúčast' na pojednávaní, rovnako aj žalovaná s tým, že oznámili súdu, že majú záujem na výsledku konania a chcú sa zúčastniť pojednávania. Z toho dôvodu bolo pojednávanie za účelom vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, ako aj vyhlásenia rozsudku, odročené na deň 28. 6. 2016.

Žalobkyňa opätovne ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní v predmetnej veci a zároveň navrhla, aby súd rozhodol o skončení dokazovania a zároveň, aby vo veci vyhlásil rozsudok (čl. 570 -571).

Dňa 28. 6. 2016 súd vyhlásil rozsudok, zaviazal žalovanú 1/ zaplatiť žalobkyni sumu 10 000,- Eur istiny a žalobu voči žalovaným 2/, 3/ zamietol a tiež zamietol žalobu v prevyšujúcej časti nad 10 000,- Eur.

Proti rozsudku bolo podané odvolanie žalobkyňou, ako aj žalovanou v 1. rade. Po doručení odvolaní stranám sporu a obdržaných vyjadreniach k odvolaniam, bol spis dňa 11. 11. 2016 predložený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o odvolaniach. Krajský súd rozsudkom zo dňa 13. 9. 2017 potvrdil rozsudok prvostupňového súdu v zamietajúcom výroku vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/, zrušil rozsudok vo vyhovujúcom a prevyšujúcom zamietajúcom výroku a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť trovy konania v celom rozsahu žalovaným 2/ a 3/.

Krajský súd v Košiciach tiež uznesením zo dňa 12. 9. 2017 zmenil uznesenie prvostupňového súdu v súvislosti so zaplatením súdneho poplatku za odvolanie tak, že žalobkyni uložil zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 2 497,- Eur.

Súd dňa 28. 9. 2017 doručil rozhodnutia Krajského súdu Košice účastníkom a zároveň vytýčil pojednávanie na deň 9. 11. 2017.

Prvostupňový súd v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach pokračoval v konaní výsluchom účastníkov. Pojednávanie odročil na deň 7. 12. 2017 s tým, aby žalovaná k jednotlivým položkám faktúry uviedla, ktoré sumy neuznáva a ku konkretizácii - ktoré vyfakturované práce žalobcom neboli prevedené. Súdu bolo

doručené rozsiahle písomné vyjadrenie žalovanej dňa 20. 11. 2017 k jednotlivým prácam a faktúram, ktoré bolo dňa 22. 11. 2017 doručené žalobkyňi na vyjadrenie. Žalobkyňa sa písomne vyjadrila k podaniu žalovanej zo dňa 16. 11. 2017 dňa 6. 12. 2017, v zmysle ktorého vyjadrenia čiastočne žalobu zobrala späť a zároveň opätovne žiadala o odročenie pojednávania.

Dňa 7. 12. 2017 pre neprítomnosť žalobkyne bolo pojednávanie opätovne odročené na 11. 1. 2018 s tým, že v predvolaní súd žalobkyňu upozornil „že jej účasť na pojednávaní je nutná“.

Dňa 11. 1. 2018 sa pojednávania nezúčastnila žalovaná z dôvodu hospitalizácie v nemocnici a preto súd pojednávanie odročil na deň 27. 2. 2018 o 11,00 hod. s tým, že vo veci súd rozhodne. Dňa 31. 1. 2018 žalovaná doručila svoje písomné stanovisko k predloženým dôkazom žalobkyne, ktoré žalobkyňa predložila súdu na pojednávaní, dňa 11. 1.2018.»

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že vo veci je nariadené pojednávanie na 26. apríl 2018.

III.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

17. Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich veci bez zbytočných priet'ahov v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky je garantovať účastníkom súdneho konania právo na prerokovanie ich veci v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru) a zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05).

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

19. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

20. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku.

21. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

22. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

23. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

24. Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 74/97). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietaní porušenia práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

25. Pokiaľ ide o kritérium právna a skutková zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že spory o uplatnenie finančných pohľadávok za vykonané stavebné práce tvoria súčasť bežnej sporovej agendy všeobecných súdov a o takýto prípad ide aj v predmetnej veci. Ústavný súd poznamenáva, že napadnuté konanie nie je právne zložitá a ďalej konštatuje, že vzhľadom na okolnosti veci pripúšťa určitý stupeň skutkovej zložitosti, čím však nie je možné okresný súd zbaviť zodpovednosti za priebeh napadnutého konania v súvislosti s posudzovaním existencie zbytočných prietáhov.

26. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd na ťarchu sťažovateľky pripísal skutočnosť, že sa nezúčastnila obhliadky na stavbe za prítomnosti súdneho znalca, na ktorú bola opakovane predvolaná, a predovšetkým konštatuje, že sa stala účastníčkou konania až 5. marca 2015, čo ústavný súd zohľadnil pri ustálení sumy finančného zadost'učinenia.

27. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup okresného súdu.

Celkovú dĺžku napadnutého konania (viac ako 12 rokov od jeho začatia) ústavný súd v okolnostiach danej veci považuje z ústavnoprávneho hľadiska za neakceptovateľnú. Postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol ani dostatočne efektívny, o čom svedčí aj skutočnosť, že krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 11 Co 479/2016 z 13. septembra 2017 zrušil rozsudok okresného súdu z 28. júna 2017 vo vyhovujúcom a v prevyšujúcom zamietajúcom výroku a v rozsahu zrušenia vec vrátil na rozhodnutie okresnému súdu.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku z 13. septembra 2017 okrem iného uviedol:

«21. V prejednávanej veci sa možno stotožniť s konštatovaním súdu prvej inštancie v tom, že právny predchodca žalobkyne a žalovaná v prvom rade uzatvorili ústnu zmluvu o dielo, predmetom ktorej bola nesporne dodávka stavebných prác a stavebné úpravy rodinného domu v [REDAKOVANÉ], ktorého vlastníkmí sú žalovaní v druhom a treťom rade. Za takejto situácie bolo potrebné si potom ujasniť rozsah predmetu zmluvy - stavebných prác na rodinnom dome vykonané žalobcom a to, či a aká bola dohodnutá výška ceny za dielo.

22. Súd prvej inštancie takto nepostupoval a nezisťoval rozsah predmetu dohodnutého diela, ale iba konštatoval, že žaloba žalobcu je opodstatnená čiastočne, čo do výšky 10.000,00 eur, vychádzajúc „z čiastočného uznania nároku žalovanou, čo do výšky 10.000,00 eur“. Z obsahu zápisníc o pojednávaní totiž nevyplýva, aby žalovaná uznala čiastočne svoj záväzok v zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 153a O.s.p., čo by umožňovalo súdu rozhodnúť rozsudkom pre čiastočné uznanie žalobcom uplatneného nároku. Možno preto súhlasiť so žalovanou v prvom rade, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, na základe akých dôkazov mal súd za preukázané aké konkrétne stavebné práce boli vykonané a v akej hodnote.

23. Rozporuplný je aj záver súdu prvej inštancie ohľadom výšky ceny odplaty, ktorú považoval za dohodnutú odhadom ak zároveň uviedol, že „žalobca nevedel preukázať, že pri určení ceny diela postupoval v zmysle platných predpisov“. Ako už bolo vyššie uvedené, výška ceny nie je podstatnou náležitosťou zmluvy, bez ktorej by k uzavretiu zmluvy nedošlo. Ak bol súd toho názoru, že žalobca nepostupoval pri určení ceny diela v zmysle platných právnych predpisov, bola žalovaná ako objednávateľ povinná poskytnúť cenu

primeranú podľa § 634. V ďalšom konaní bude preto potrebné jednoznačne ustáliť, či výška ceny diela bola dohodnutá pri uzatvorení zmluvy, resp. či bola ustanovená osobitnými predpismi a pokiaľ nie, bude potrebné stanoviť cenu primeranú podľa rozsahu vykonaných prác.

24. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že odvolanie žalobkyne v zamietavom výroku vo vzťahu k žalovanej v prvom rade a odvolanie žalovanej v prvom rade sú dôvodné, preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok v zamietajúcom výroku vo vzťahu k žalovanej v prvom rade a vo vyhovujúcom výroku k žalovanej v prvom rade zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

25. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o nároku žalobkyne vo vzťahu k žalovanej v prvom rade a za tým účelom na základe účastníkmi navrhnutých dôkazov určí rozsah prác vykonaných v rámci zmluvy o dielo pri stavebných úpravách rodinného domu a to aj za pomoci znaleckého dokazovania a následne ak nedospeje k jednoznačnému záveru o výške dohodnutej ceny diela, túto určí ako primeranú v rámci znaleckého dokazovania. Zároveň sa vyporiada s odvolacími námietkami účastníkov a to najmä so vznesenou námietkou premlčania.»

Argumenty, ktorými zákonná sudkyňa ospravedlňovala postup okresného súdu v napadnutom konaní (množstvo pridelených vecí vrátane reštančných), nemohol ústavný súd vzhľadom na svoju štandardnú judikatúru (napr. IV. ÚS 383/08, III. ÚS 488/2015) akceptovať, pretože nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Ústavný súd poznamenáva, že nemožno v žiadnom prípade prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to môže mať za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd (II. ÚS 311/06).

28. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľka.

30. Keďže s'ťažovateľka v s'ťažnosti namietala v súvislosti s nečinnosťou a neefektívnym postupom okresného súdu v napadnutom konaní aj porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ústavný súd poukazuje na to, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

31. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má kľúčové postavenie medzi právami ustanovenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy nazvanom „Právo na súdnu a inú právnu ochranu“ (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a jeho ochrana v zásade predchádza ochrane priznanej prostredníctvom ďalších základných práv ustanovených v tomto oddiele ústavy. Na základe vzájomnej súvzťažnosti medzi týmito základnými právami možno dospieť v konkrétnom prípade aj k záveru, podľa ktorého závažné porušenie niektorého zo základných práv ustanovených v čl. 46 až čl. 50 ústavy má za následok aj porušenie iného základného práva zaručeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Osobitne tento záver podľa názoru ústavného súdu platí o potenciálnom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to vzhľadom na jeho spomínané kľúčové

postavenie v tejto skupine základných práv, a preto ak napr. porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) prekročí takú intenzitu, že to signalizuje zo strany príslušného všeobecného súdu až odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, tak možno urobiť záver, že takýmto postupom súdu došlo, resp. dochádza aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

32. Berúc do úvahy uvedené, ústavný súd konštatuje, že keďže sťažovateľka sa stala účastníčkou napadnutého konania až 5. marca 2015, a teda jej právna neistota napriek doterajšej dĺžke konania dosiaľ trvá iba 3 roky, nie je v okolnostiach danej veci možné konštatovať, že došlo k odmietnutiu spravodlivosti sťažovateľke v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

33. Z uvedeného dôvodu tejto časti sťažnosti sťažovateľky ústavný súd nevyhovел (bod 5 výroku nálezu).

IV.

34. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

35. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

36. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 20 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, poukazujúc okrem iného na právnu neistotu vyvolanú neefektívnym postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

37. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

38. S prihliadnutím na dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 11 C 7/2006 berúc do úvahy konkrétne okolnosti veci predovšetkým skutočnosť, že sťažovateľka je účastníčkou konania iba 3 roky, čomu zodpovedá aj dĺžka jej právnej neistoty, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

39. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom Advokátskou kanceláriou Borgulová & Péteriová s. r. o., Farská 4, Nitra, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Mgr. Jana Borgulová. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka si uplatnila trovy konania v celkovej sume 1 069,94 €.

40. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2016, ktorá bola 884 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3a a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 294,66 € (za dva úkony právnej služby) a 2 x 8,84 € režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 312,34 €.

41. Ústavný súd vo zvyšnej časti návrhu týkajúceho sa trov konania nevyhovel.

42. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

43. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2018